

Den smukkeste kvinde på Nørre Gymnasium hed Naja og gik en klasse over Hans-Peter. Naja havde tykt, kastanjebrunt hår og en spændstig krop med svaj i ryggen og sikre, flydende bevægelser. En nydelse ingen kendte årsagen til, skulpede under huden.

Til introfesten det år Hans-Peter begyndte i anden g, var Naja iført en tætsiddende hvid silkekjole. Hendes talje og hofter fremstod som formet i marmor af Rodin. Naja og Hans-Peter havde ikke talt sammen før, men hun vidste hvem han var. Som redaktør af skolebladet, og især på grund af sin outrerede fremtoning og vilde opførelse til festerne, havde Hans-Peter efter et år på gymnasiet oparbejdet et vist ry.

Det er ikke tilfældigt at rusmidler som regel kommer ind i menneskets tilværelse på det tidspunkt hvor både hanner og hunner af hormonelle årsager for alvor begynder at søge seksuel kontakt. Det kan have været anderledes for halvtreds eller hundred tusind år siden, men i de homo sapiens-samfund der findes i dag, er alt hvad der knytter sig til det seksuelle møde, kulturelt kodificeret og underlagt hård social kontrol. De uskrevne regler er talløse og inkonsekvente, og straffen for at overtræde dem er nådesløs.

Indtagelsen af alkohol og cannabis havde givet Hans-Peter det mod han ellers manglede, og han besluttede at spørge Naja om hun ville danse. Det var et funkband der stod på scenen i festsalen, Blast hed de, deres musik faldt ikke i Hans-Peters smag, men han havde lagt mærke til at Naja havde danset henført til de første fire numre. Og han havde lagt mærke til at hun nu var ved at være færdig med sin fadøl i baren. Hans timing var perfekt. Ligesom tilfældigt kom han forbi netop som hun tog den sidste tår, og han lod som om det bare var en indskydelse, – Skal vi danse?

Naja smilede og slog blikket ned samtidig med at hun svajede i lænden. Det er primathunnens positive respons på en seksuel invitation, Hans-Peter forstod det instinktivt til trods for den tvivl der jog gennem bevidstheden, hunnens jordsøgende blik dæmper angst og aggression hos den potentielle partner, mens svajet i lænden signalerer tilgængelighed. Så gik hun ud mod dansegulvet og kiggede sig over skulderen for at sikre sig at Hans-Peter fulgte med.

Dans er en væsentlig del af menneskets parringsadfærd. Når man danser alene mens andre ser på, fremviser man kroppens smidighed og styrke og evnen til rytmisk koordination. Disse egenskaber er en forudsætning for et samleje af en vis kvalitet og signalerer i øvrigt, med rette eller med urette, at man kan levere sundt og levedygtigt afkom. Samtidig med at den fysiske demonstration finder sted, bliver den potentielle

partner inviteret ind i et fantasiunivers, hvor danseren udfører arbejdsopgaver med usynlige redskaber, nedkæmper indbildte dyr eller kommunikerer med overnaturlige væsener, som ingen andre kan se. Dansen blotlægger på den måde danserens indre liv, folder det ud i tre dimensioner, og for at den skal være vellykket som parringsadfærd, er det vigtigt at den der ser på har lyst til at træde ind i den potentielle partners symbolske rum.

Pardansen, der kom på mode i Europa i 1800-tallet, har en noget anderledes karakter. Med den undersøger man om man er i stand til at samarbejde med en bestemt person af det modsatte køn og navigere som par i et større fællesskab. Man tester om samhørigheden er tilstrækkelig til den langvarige fælles yngelpleje, der er det optimale for menneskeafkom. Den moderne pardans uden dansefatning har siden 1960'erne været den mest udbredte blandt vestlige teenagere. Forbindelsen mellem dansepartnere holdes nu kun med lejlighedsvis øjenkontakt, og formsproget er friere end i den klassiske pardans. Der er større mulighed for individuel improvisation og for at imitere eller på anden måde besvare den andens bevægelser. Den løse pardans finder som regel sted i større grupper, og det kan være uklart hvem der danser med hvem. Det giver individer uden en partner lettere adgang til fællesskabet, for pardannelserne kan være så opløste at hvert enkelt individ danser med alle i flokken. Denne form for dans, som voksede ud af ungdomsoprørets mere frisindede kønsmoral, løsner symbolsk set de strengt monogame bånd der prægede victoriatidens pardans, og peger i retning af en mere promiskuøs seksualitet.

Naja dansede med en selvbevidst elegance, der fik alle på dansegulvet til at skæve til hende. Der var tale om en indstuderet koreografi som hos en korsangerinde på en scene, og selv guitaristen i bandet lagde mærke til hende, kunne Hans-Peter se. Først stod hun med albuerne ind til kroppen og håndfladerne rakt frem mens hun svajede fra side til side og knipsede på to og fire. Så dyppede hun skiftevis den ene og den anden fod i en imaginær vandpyt foran sig, samtidig med at hun vuggede i hofterne og skød ansigtet frem og tilbage. Ved skiftet fra vers til omkvæd vendte hun tilbage til at svaje og knipse.

Hans-Peters dansestil var mere ustruktureret. Han stod og nikkede og bøjede i knæene, af og til virrede han med hovedet eller tog ét skridt til siden og tilbage igen. Tempoet i hans bevægelser var konstant og havde ikke nogen forbindelse med musikken.

Da Naja og Hans-Peter havde danset sammen til tre numre, annoncerede bandet en pause. Naja smilede, sagde tak for dansen og gik op mod baren. Hun kiggede sig over skulderen igen, Hans-Peter så det, men hæftede sig ikke ved det. Han følte sig omtåget. Et øjeblik stod han og sank sit spyt. Så styrede han ud mod det lavloftede hyggeområde uden for festsalen og satte sig i en sofa. En gruppe første g'ere sad et stykke derfra ved et rødmalet bord, fordybet i samtale. Der var ingen andre i nærheden. Hans-Peter støttede albuerne mod sofabordet foran sig og hvilede hovedet i hænderne. Han måtte flytte nogle plasticrus først, bordet var fuldt af fadølssjatter og askebægre og tomme sodavandsflasker og fedtede skåle med peanuts og saltstænger. Det summede i hans krop, han var behageligt fri for tanker, han hørte bruset af stemmer inde fra festsalen og første g'ernes latter ovre fra det rødmaledede bord. Lidt efter gik bandet i gang med andet sæt, og pludselig stod Naja på den anden side af bordet.

Naja havde med stor sandsynlighed lyst til at have sex med Hans-Peter den aften. Jeg ved en del om kvinders seksualitet og om socioseksuelle adfærdsmønstre i forskellige kulturer, og jeg ved præcis hvordan han så ud i 1985. Det er ikke svært at genskabe billedet. Han er en tiltrækkende ung mand, sådan ser jeg ham. De tætte øjenvipper og fyldige læber danner en æggende kontrast til den tydelige skygge af skægstubbe og de høje tindinger. Øjnene er sårbare, trodsige, intelligente, det er en drengs øjne i en mands ansigt. Påklædningen og frisuren er tidstypisk, det betyder ikke noget, jeg kan klæde ham af og på som jeg vil. Visse ting er stabile. Overkroppen har den klassiske V-form, muskulaturen er veludviklet, men skjuler sig bag et tyndt og jævnt fordelt fedtlag. Det er ikke en atletisk krop, det er en uprøvet krop, en langsom krop, en krop som endnu ikke kender sin egen styrke eller skønhed. Jeg har lyst til at løfte ham ud af 1985 et øjeblik og stryge ham over håret. Fortælle denne syttenårige mand alt det jeg ved om ham nu.

– Hej HP, sagde Naja. Hun havde sat sig i stolen overfor.

Hans-Peter havde registreret at der var kommet nogen, men han havde ikke lagt mærke til hvem det var. Han kiggede op. Najas øjne funkledede. Der var et smukt fald i det kastanjebrune hår, som halvvejs skjulte de fint tegnede kraveben. Silkekjolen var uden skulderstropper, men var stivet så den pressede de små runde bryster sammen og op.

– Hej, sagde Hans-Peter.

I løbet af de næste syv sekunder udfoldede der sig en katastrofe. Hans-Peter så ulykken ske som et harmonikasammenstød i langsom gengivelse. Jo mere han forsøgte at afværge den, jo værre blev den. Han var kommet til at skubbe til en halvfuld colaflaske da han rettede sig op for at sige hej. I et glimt så han for sig hvordan dens indhold ville ryge ned i skødet på Naja, og greb ud efter den. Han fik fat i flasken i sidste øjeblik, men samtidig kom han med håndryggen til at puffe til et tårn af plasticrus med fadølssjatter. Det ville ikke nytte at slippe colaflasken, for plasticrusene var uden for hans rækkevidde, han lænede sig hurtigt frem, men han kunne ikke nå dem. Kroppens bevægelse fortsatte og trak ham halvvejs op af sofaen. Og eftersom han sad med lårene inde under sofabordet, tippede bordpladen, og dens indhold rutsjede ned mod Naja. Han kastede sig frem i et forsøg på at favne de mange flasker og askebægre og skåle og plasticrus. Det var forgæves. Naja og hendes hvide kjole blev sølet til i sjatter og aske og cigaretskodder og peanuts.

– For helvede da også, råbte hun. Bordkanten havde ramt hende over tæerne.

Første g'erne ovre ved det rødmaledede bord kiggede. Hans-Peter lukkede øjnene. For sit indre blik så han sit gymnasieliv, det hidtidige såvel som det fremtidige, forsvinde ned i et stinkende hul. Han blev han stående sådan, foroverbøjet med lukkede øjne, som en skamstøtte over sit eget mislykkede liv.

Da han vågnede på sin skibsbriks ved middagstid næste dag, havde han ingen erindring om hvordan han var kommet hjem, men i spisefrikvarteret mandagen efter, hvor den sædvanlige flok sad i de hullede sofaer under trappen, fortalte Svendborg hvad der var sket. Han var en god fortæller. I modsætning til hvad der er den kulturelle norm i Danmark, gjorde han flittigt brug af gestik og mimik, og han krydrede sin fortælling med lydeffekter.

Svendborg havde været på vej ud for at ryge en joint og havde hørt braget da bordet væltede, og flaskerne smadrede. Han fik afviklet den forkrampede situation. Hans-Peter var blevet båret ud i en taxa. Derefter havde Svendborg tilbudt Naja sin hjælp. Han havde ledsaget hende ud til toiletterne, hvor hun havde taget sin ødelagte kjole af og i stedet iført sig Svendborgs lange kakifarvede uniformsfrakke. Så havde han fulgt hende hjem til murermestervillaen i Brønshøj. De var gået langs Volden og gennem Utterslev Mose.

Svendborg viste dem græspletterne på ryggen af sin uniformsfrakke. – Fuck, hvor var hun lækker, sagde han og blinkede til Hans-Peter. – Den smukkeste blomst jeg endnu har plukket.

*